

Pasi Hujasen lähettikirje 5/2025, 06.06.2025

Keltaisia peltoja

Skuoritsan kirkon lähellä on kolme peltoa, joissa kasvaa rapsia (näin paikalliset sanoivat, kun kysyin, onko se rapsia vai rypsiä. Internetin kuvapalvelu väitti myös, että kasvi on rapsi). Yksi pelloista on alla olevassa kuvassa – ei ihan pieni.

Minulta kysyttiin, mikä ero rapsilla ja rypsillä on. En osannut vastata. Jos joku tietää, mielelläni kuulisin.

Virossa oli valtavia keltaisia peltoja – Neuvostoliiton aikana sovhooseilla oli isot pellot.

Syy rapsin ja rypsin suosioon on ikävä: Ukraina on ollut suuri auringonkukan siementen tuottaja ja nykyoloissa tuotanto on laskenut selvästi. On arvioitu, että peltojen siivoaminen räjähtämättömistä ammuksista vie vuosia.

Ukrainan lipussa sanotaan olevan keltainen alaosa, joka kuvaa auringonkukkapeltoa ja sininen yläosa, joka kuvaa taivasta.

Narvan kaupungin lipussa on samat värit, mutta toisin päin: sininen alhaalla.

Olen lukenut, että rypsi/rapsiöljy on parempi kuin auringonkukkaöljy tai jopa oliiviöljy. Lieneekö kyse ”kotiinpäin vetämisestä” vai onko asia todellakin niin.

Kun ajoin toukokuussa Etelä-Suomessa, näin suuren keltaisen pellon. Mutta se olikin pelkkää voikukkaa.

Edellisen kirjeen jälkeen tapahtunutta

1. Siperiassa palaa
Baikal-järven ympäristössä on laajoja metsäpaloja, 750000 hehtaaria palaa. Eli siis 7500 neliökilometriä. Alue vastaa sitä, jos Helsingistä Ouluun olisi 12.5 kilometriä leveä tulipalo. Lisäksi muuallakin Siperiassa on metsäpaloja.
Otetaankohan nämä metsäpalot huomioon, kun lasketaan Venäjän hiilidioksidipäästöjä? Suomessa on noin 15000 palomiestä (tai nykyään pelastustyöntekijää) ja saman verran vapaapalokuntalaisia. Noilla voimavaroilla ei mitenkään saisi sammutettua 7500 neliökilometrin tulipaloa.
2. Kanadassakin palaa
Helsingin Sanomissa kerrottiin, että Kanadassa on metsäpaloja 1 900 000 hehtaaria eli 19000 neliökilometriä. Siis 2.5 kertaa enemmän kuin Siperiassa.
3. Silmälasit katosivat
Keskiviikkona en löytänyt kaukolasejani. Minulla on lukulasit erikseen.
Näen itse asiassa melkein paremmin ilman laseja, niinpä en läheskään aina käytä laseja. Laseja ei löytynyt mistään. Mietin jopa, olisivatko ne voineet pudota, kun niitin heinää Nikolain kanssa.
Minulla on Tuutarissa varalaset, eli ei ongelmia.
Kävin toukokuussa silmälääkäriässä ja hän sanoi, ettei ole pakko uusia laseja, kun ero on niin pieni. No, nyt ei tarvitse miettiä, hankinko uudet lasit vai en.
4. Täysiä vuosia
2.6. tuli 40 vuotta pappisvihkimyksestäni ja 40 vuotta ja 1 päivä Sley'n palkkalistoilla.
Nykyinen kauteni Venäjällä jää viimeiseksi – siirryn ensi keväänä eläkkeelle. Kaikkiaan tulen olleeksi Venäjän-lähetinä 26 vuotta elokuun lopulla, jolloin nykyinen kauteni päättyy.
5. Kova inflaatio
Venäjä ja Ukraina kiistelevät siitä, mistä borssikeitto on alun perin kotoisin.
Venäjällä yksi tapa arvioida inflaatiota on laskea, paljonko borssin ainekset ovat kallistuneet; kyse on aidosti yleisesti syödystä ruoasta.
Toukokuussa ainekset maksoivat 87.2 % enemmän kuin vuotta aikaisemmin.
Keskimäärin venäläisperheen kuluista 34.6 % menee ruokaan.
6. Huono ruplan kurssi
Narvassa on normaalisti saanut vain pari ruplaa huonomman kurssin kuin mitä Venäjän keskuspankki antaa.
Toukokuussa eroa oli jopa yli 10 ruplaa.
Kysyin, mistä iso ero johtuu. Yksi rahanvaihtaja sanoi, että ruplista on pulaa.
Toukokuun lopulla kurssi oli hieman parantunut, eroa oli enää noin 5 ruplaa.
Sley maksaa avustukset euroina, mutta ne pitää toimittaa ruplina eli huono kurssi merkitsee vähemmän rahaa Venäjällä.
Olen ihmetellyt, mistä Viroon saadaan ruplia. Usein ne ovat ihan uusia.

Huonoa kirjallisuutta

Luin Jari Tervon kirjan "Eeva ja Aatami. Epähistoriallinen romaani". Luin myös siitä kirjoitettuja arvosteluja. Sitä on sanottu syksyn 2024 merkkiteokseksi ja se sai yleensä hyvät arvostelut.

Kirjan idea on se, että Suomen rintama murtui kesällä 1944 ja Neuvostoliitto valloitti koko Suomen. Kirjassa kuvataan kahden suvun – Kyyhkysten ja Rautapartojen – kohtaloita.

Kirjassa on myös historiallisia henkilöitä, mm. presidentti Risto Ryti ja ministeri Urho Kekkonen.

Tähän liittyy moraalinen ongelma. Kekkosesta annetaan erikoinen kuva. Mutta vielä suurempi ongelma on se, että toiseen sukuun on liitetty Suomen historian pahin vakooja. Tuo suku on merkittävässä asemassa Suomessa tänäänkin. Käsittääkseni yksi suvun edustajista oli Tervon

työtoveri. Haluaako Tervo väittää, että tuossa suvussa on kirjassa kuvattuja ongelmia? Tietysti puolustaudutaan sillä, että on sanottu, että kirja on epähistoriallinen.

Kirjan kieli on paikka paikoin kummallista. Sivulla 411: ...minun tietojen mukaan se oli ollut Luger, minun tietojen mukaan taasen Nagan.” Sanoilla leikkittelyä, jonka tarkoitusperä jää minulle käsittämättömäksi.

Tietysti kirjassa on seksiä. Sivulla 319 kerrotaan, että kun Aleksi oli vangittuna ”Hän tyydytti itsensä kaksi kertaa joka päivä, kolme päivää putkeen.” Tämän on sieltä lievemmästä päästä. Tietysti kaksi vangittua kommunistia samassa sellissä ryhtyvät homosuhteeseen. Kommunismissa homouteen suhtauduttiin kielteisesti, mutta nykykirjoissa pitää olla kiintiö-homo tai -lesbo.

Yksi huonoimmista lukemistani kirjoista. Yhdessä arvostelun kommentissa kysyttiin: ”Kummasta lähtee kovempi ääni: kun heitetään Raamattu lattialle vai Tervon ’Eeva ja Aatami’?”

Arvosteluissa oli myös yksi kummallinen lause: ”Tapahtui, mitä emme halunneet.” Kyllä sodan jälkeen kommunistit halusivat, että Suomi olisi miehitetty.

Paljon parempi kuvaus sodanjälkeisestä Suomesta on Christer Pursiaisen kirja ”Žhadv Tornissa”. Žhadv oli Liittoutuneiden Valvontakomission johtaja. Tuokin kirja on osittain mielikuvitusta – ei kaikkia siinä kuvattuja keskusteluja voida tietää. Mutta kirjassa on yli 700 lähdeviitettä. Ihan toisen luokan kirja kuin Tervon uutuus.

Laiskuus kostautui

Huomasin alkuviikosta, että Tuutarin kirkon takapihalle vievissä portaissa oli yksi lahonnut lauta. Ajattelin vaihtaa sen loppuviikosta.

Keskiviikkona autoin kanttori Nikolaita ruohonleikkuussa – ruoho oli kasvanut niin pitkäksi, että paikka paikoin piti viikatella ensin lyhentää sitä, että ruohonleikkuri ei ”tukehtuisi”. Totesin, että viikate pitää teroittaa.

Teroitin viikatetta portaikon yläpäässä. Kun astuin portaikon toiseksi ylimmälle askelmalle – missä oli se laho lauta – se petti allani ja kaaduin pitkin portaita maahan (onneksi ilman viikatetta). Polvi tuli vähän kipeäksi, mutta ei mitään vakavaa.

Onneksi kävi näin: tuli ilmi, että kahden ylimmän portaan tukipuut olivat aivan lahot – yhden laudan vaihtaminen ei olisi auttanut juuri mitään.

Nyt pitää tehdä isompi remontti.

Onneksi kukaan seurakuntalaisista ei astunut laholle portaalle.

Pitäisikö myös hieman laihduttaa?

Taas erityistarkastus

Kun tulin Ivangorodissa Venäjän passintarkastukseen, tarkastaja kysyi minulta, onko minulla hengellistä kirjallisuutta mukana. Sanoin, ettei ole, mutta silti pääsin taas erikoistarkastukseen.

Turvallisuuspoliisin virkailijat olivat kiinnostuneita yhdestä kirjasta, jossa oli Stalinin kuva (Talvisodan historiaa).

Outoa oli, että vielä enemmän heitä kiinnosti C.S.Lewisin kirja "Ihmisyysden tuho".

Valokuvia otettiin kirjoista ja minustakin toiseen kertaan.

Kun palasimme tullirakennukseen, vuoropäällikkö sanoi: "Minä tunnen teidät!" Hyvä, ei tarvitse aina aloittaa alusta.

No, verikoe ja DNA-testi ovat vielä ottamatta.

Kallista lainaa

Keskimääräinen asuntolaina Venäjällä on nyt 4.4 miljoonaa ruplaa (noin 49000 euroa). Keskimääräinen korko on 30 % - Venäjän keskuspankki yrittää painaa inflaatiota alas, nykyään se on noin 10 %.

On laskettu, että tuo 4.4. miljoonan laina tulee maksamaan lopulta 14.6 miljoonaa ruplaa (eli noin 160000 euroa, asuntolainat ovat pitkiä). Toki on syytä muistaa, että inflaatio vähentää lopullista kustannusta, mutta tälläkin hetkellä todellinen korko on noin 20 %.

Osittain samasta syystä automyynti on pudonnut noin neljänneksen viime vuodesta. Toki siihen on vaikuttanut myös länsiautojen poistuminen markkinoilta. Nyt myydään eniten kiinalaisia autoja.

Kappale synkkää historiaa

Toukokuun viimeisenä sunnuntaina osallistuin Pöllkülän ja Paldiskin haudoilla pidettyihin inkeriläisten muistotilaisuuksiin.

Pöllkülään on haudattu noin 800 inkeriläistä, jotka kuolivat Kloogan leirillä odottaessaan pääsyä Suomeen. Paldiskin hautausmaalle on haudattu noin 1200 inkeriläistä. Eli noin 2000 inkeriläistä kuoli Kloogan leirillä, matkalla Suomeen vuonna 1943. Suomeen heitä tuli noin 63000.

Pöllküla on vain aukea metsän keskellä. Sinne on pystytetty muutamia hautakiviä ja risti. Vasta nyt jostain syystä on saatu arkistoista tietoa Kloogan leirillä kuolleista.

Aikaisemmin luulin, että Kloogan leiri oli lähellä Tallinnaa, mutta se on aivan läntisessä Virossa reilut 50 kilometriä Tallinnasta.

Paluumatkalla kävin itse leirialueella. Erikoista oli, että siellä on seitsemän muistomerkkiä siellä tapetuille juutalaisille, mutta ei mitään mainintaa inkeriläisistä. Hitler antoi 19.9.1944 luvan vetäytyä Virosta ja silloin koko leiri tapettiin ja yritettiin polttaa noin 2000 juutalaisten ruumista. Klooga oli ensimmäinen saksalaisten keskitysleiri, joka paljastui Toisessa maailmansodassa.

Kuulin, että Kloogassa oli itse asiassa kolme leiriä: keskitysleiri, sotavankileiri ja siirtoleiri, joka oli inkeriläisiä varten. Ehkä siksi nyt puhutaan vain juutalaisista, jotka olivat tuhoamisleirillä.

Historia toistaa itseään

Toukokuun kirkolliskokouksessa ei hyväksytty piispojen ehdottamaa kahden avioliittokäsityksen mallia.

Sen jälkeen arkkipiispa Tapio Luoma sanoi, että asia tuodaan käsittelyyn niin monta kertaa, että se menee läpi.

Toivon, että kirkolliskokouksen aluksi olisi rukoiltu, että päätökset ovat Jumalan tahdon mukaisia. Arkkipiispa siis katsoo, että Jumala erehtyi.

Ilta-Sanomissa valitettiin, että kirkko ei vieläkään ole ymmärtänyt, että yhteiskunta on jo ratkaissut asian.

Aikanaan samalla tavoin kävi naispappeuden kohdalla. Ennen ”toiseksi viimeistä” äänestystä silloinen arkkipiispa John Vikström sanoi, että hän tyytyy kirkolliskokouksen päätökseen. Kun päätös ei ollutkaan mieluinen, hän sanoi: ”Taistelu jatkuu!”

Anssi Simojoki sanoi arkkipiispalle naispappeuden hyväksymisen jälkeen, että seuraavaksi aletaan puhua homoseksuaalisuuden hyväksymisestä. Arkkipiispa sanoi, että Anssi taas kerran liioittelee.

Mitähän sitten aletaan ajaa, kun homovihkimykset saadaan läpi? Monisuhdeavioliittoja?

Ei liberalismi kirkossa lopu, se vain etsii uusia teitä.

Bisnes on bisnes ja Mooses on Mooses

Täytän Puškinissa printterin tonerit. Täyttö maksaa vajaan 10 euroa.

Lisäksi säästyy luontoa, kun isoa muovista toneria ei tarvitse heittää yhden käytön jälkeen roskiin. Joitakin tonereita voi täyttää kymmenenkin kertaa.

Minulla on Tuutarissa printteri, joka kertoo, paljonko mustetta on jäljellä. Yksi toner kului loppuun – tuli vaaleita alueita. Niinpä päätin käyttää sen ”ihan loppuun”. Kun tuli ilmoitus, että mustetta on 0 %, tulostin vielä satoja sivuja. Lopulta alkoi koko ajan tulla ilmoitus, että toner on tyhjä, jolloin vaihdoin toisen.

Eli jos olisin heittänyt tonerin roskiin, kun tuli ilmoitus 0 %, mustetta olisi ollut vielä melko paljon. Kun täytän tonerin, muste tulee käyttöön täytön jälkeen.

Ikävää ”pakkomyyntiä”.

Evankeliumijuhlat Karkussa

Evankeliumijuhlat järjestetään juhannusta seuraavana viikonloppuna eli tänä vuonna 27.-29.6.

Paikkana on Karkun Evankelinen opisto, kuten myös vuonna 2026. Voi olla, että jatkossa juhlat ovat pysyvästi Karkussa. Kansanlähetys on jo pitkään pitänyt Kansanlähetyspäivät aina Ryttylässä.

Seurakuntiin on hyvin vaikea päästä. Isommissa seurakunnissa virkakysymys ja Sley'n konservatiivinen teologia nousevat esteiksi. Yksipappisissa seurakunnissa ongelma on riittävien tilojen löytyminen ja kyllä niissäkin helposti löytyy neuvostosta joku, joka vastustaa juhlia.

Juhlien järjestäminen Karkussa vuodesta toiseen merkitsee sitä, että juhlien järjestelyjä ei voi vuosi vuoden jälkeen hoitaa sama joukko. Kansanlähetys on jakanut erilaiset talkootyöt Kansanlähetyspiirien vastuulle. Samaa varmaan on pakko tehdä Sleyssäkin.

Voit ilmoittautua jo tämän vuoden juhlien talkoolaiseksi:

<https://www.evangeliumijuhla.fi/talkoolaiseksi/>

Huumori on välttämätöntä

Lapsena söin usein raparperikiisseliä. Niinpä olen pyytänyt seurakuntalaisilta raparperitaimia, mutta ne eivät ole oikein kasvaneet. Seurakuntalaiset siirsivät ne kasvihuoneen viereen – paikka on vanhan puretun talon sokkelin sisällä eli varmaan lähinnä hiekkaa.

Viime syksynä ostin lannoitetta ja laitoin sitä reilusti noiden viiden raparperin juurelle.

Nyt näky on aivan toinen:

Vein jo kassillisen raparperia Skuoritsan seurakunnan vanhainkodille, Maria-kodille.

Yritän tehdä kiisseliäkin, internetistä löysin jo Marttojen ohjeen.

Tapaus toi mieleeni erään suomalaisen saarnamiehen käynnin Kupanitsan seurakunnassa.

Keväällä pelloilla tehtiin töitä ja hän kysyi, mitä pellolle levitetään. ”Udoprenijaa” (inkerinkielinen versio lannoitetta tarkoittavasta venäjän sanasta).

Niinpä saarnamies puhui seuroissa siitä, että hän on tullut tuomaan Jumalan udoprenijaa. Silloin yksi mummo sanoi: ”Lopeta se apupaskan levittäminen ja jaa meille Jumalan sanaa!”

Piiliassa (vuoden 1776 käännös) on Luuk 13.8:ssa ”...paskotan maan...” Lanta tuntuu paljon hienommalta.

Venäläisiä erikoisuuksia

Venäjä vaatii kerran vuodessa Venäjältä eläkettä saavan osoittavan, että on elossa.

Eräs inkeriläinen oli sairaalassa vuodepotilaana ja ylilääkäri kysyi, voiko hän antaa todistuksen, että henkilö on elossa. Ei käynyt, ihmisen pitää tulla konsulaattiin näyttäytymään. Kallis reissu, jos se pitää tehdä ambulanssilla.

Eläkkeen maksu lopetetaan, jos kerran vuodessa ei ”näyttäydy”.

Eräs inkeriläisvanhus oli varma, että jos hän menee Venäjän Helsingin konsulaattiin näyttäytymään, hänet palautetaan saman tien Venäjälle. Lopulta hänet saatiin uskomaan, ettei niin käy. Niinpä eläke saatiin uudelleen maksuun.

Vielä erikoisempi on se, minkä kerran kuulin: mies oli saanut invaliditeetin, koska häneltä katkesi käsi – irti poikki. Mutta hänen piti mennä kerran vuodessa näyttämään, että käsi ei ole kasvanut takaisin.

Venäläistä byrokratiaa on joskus mahdoton ymmärtää.

Tavaraa kaivataan

Tällä hetkellä ei ole erityisiä toivomuksia.

Pieni opetuksen sana

Rukoilkaa lakkaamatta. (1 Tess 5:17)

Ristinmerkki on lyhyt rukous.

On hyvä opetella rukoilemaan paljon. Vaikkapa, kun seisoo liikennevaloissa odottamassa vihreää valoa. On hyvä jättää kaikki asiat – ilot ja murheet – rukouksessa Jumalalle.

Kyse ei ole raskaasta vaatimuksesta, vaan Jumalan lupauksesta: minä haluan kuulla sinua!

Kiitos- ja rukousaiheita

- Että edes Viron raja pysyisi auki
- Sujuvia rajanylityksiä
- Ukrainan tilanteen rauhoittumista. Yhdysvaltojen presidentti Donald Trump ei vaikuta onnistuvan rauhanprojektissaan.
- Vainotut kristityt eri puolilla maailmaa
- Karkun evankeliumijuhlat. Hyvää säätä, säällä on suuri merkitys, lähdetäänkö juhlille.
- Internetin käyttö Inkerin kirkon tukemisessa. Venäjällä internetiä käytetään paljon.
- ”Laina-auton” pysymistä kunnossa. Matkamittarissa on jo yli 160000 kilometriä.
- Että Inkerin kirkosta annettaisiin oikea kuva myös maallisissa tiedotusvälineissä.

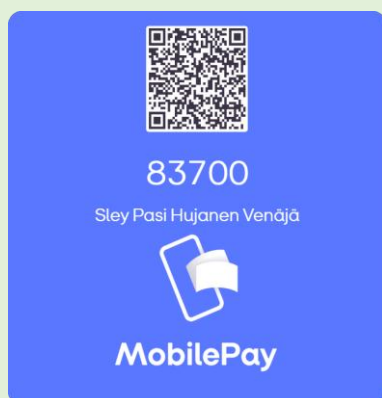
Tämän renkaan yhdyshenkilönä toimii Pasi Hujanen. Hänelle tulee ilmoittaa osoitteenmuutokset jne. Mikäli ystäväsi/tuttavasi/naapurisi haluaa renkaan jäseneksi, ilmoitathan siitä Pasi Hujaselle, Sley, PL 184, 00181 Helsinki tai pasi.hujanen@sley.fi

Lähetyskannatus Pasi Hujasen työn tukemiseksi

Sleyn tilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH

- henkilökohtaisella viitenumerollasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena. Henkilökohtaisen viitenumeron saat Selystä Anna Poukalta puh. 09 251 390 tai anna.poukka@sley.fi
- tai kirjoittamalla viestikenttään Pasi Hujasen rengas + oma kotiseurakuntasi
- tai Pasi Hujasen renkaan yleisviitenumerolla 10078 89200 30001 01518

Internetissä: www.taivaallinenlahja.fi/pasi-hujanen

Mikäli haluat avustaa diakoniatyötä Inkerin kirkossa, käytä tiliä:

- IBAN: FI13 8000 1500 7791 95
- viite 10078 89200 30010 04517
- **Käytä viitettä, se takaa, että raha menee oikeaan kohteeseen, lisäksi se vähentää työtä ja kuluja Sleyn keskustoimistolla.**

Poliisihallituksen 10.9.2021 myöntämän rahankeräyslupan RA/2021/1127 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja toistaiseksi koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuoden kuluessa keräyksestä.